

İsli Demlik 4

– Arzeni · 14 Şubat 2012

Günler günleri kovalıyordu. Hasretliğin haricinde sıkıntılı bir durum yoktu benim için.İçinde bulunduğumuz ortam çok uhrevi ve sıcacıktı.Reşat Ağa ve çırakları Padişah Efendimize malzeme hazırlıyor.Kalan işlerini tamamlıyorlardı.Ayrıca saraya ait yapılacak işler ve tamirler buradaki atölyelerde yapılırdı.Camcılar, oymacılar, kakmacılar, semerciler, nalcılar ve Padişahımıza ait üç adet otomobilin bakımı için İngiltere'den gelen ecnebi Usta Rafael de vardı. Herkes görevini aşk ve şevk ile yapıyordu.

Ancak, saraya gelenin gidenin haddi var hesabı yoktu. Padişahımız Efendimiz kime yetişecek bilemiyordu? Marangozhaneye gelişinde yüzü soluk, sıkıntılı gelirdi.Ancak, bizleri görünce güler yüzle selamlar,hal hatırımızı sorar işine öylece koyulurdu.Gelişleri hiç aksamazdı.Saati bir dakika bile şaşmazdı.Verdiği randevularına çok sadıktı.Genelde sabah namazı sonrası marangozhaneye gelirdi.Yine böylesi bir gündü. Masada rendelediği ağacı kaldırdı; ağaca sıkıca baktı. Sonra, ağacı masanın üzerine koydu.Evvelinde yaptığı ve tutkalladığı diğer kakmalı parçayı eline aldı.Ani bir refleksle Reşat Ağa'ya dönerek;

“Ey! Ustabaşım Reşat , ne olacak bu memleketin hali?” dedi.

Reşat Ağa, beklemediği bu soru karşısında önce afalladı sonra kendine geldi. Gayet edepli bir şekilde cevabını geciktirmeden; “Siz,daha iyisini bilirsiniz haşmetli padişahım” dedi. Padişah Efendimiz; Sorusunu sorduktan sonra epey bir tefekkür etti. Belli ki Reşat Ağanın verdiği cevabı bile duymamıştı. Bedeni burada ama akli kim bilir hangi diyarda,hangi dert ile meşgul idi?

“Hayır, hayır ! Ben bilmem Rabbim bilir.” Dedi. Tutkalla tutturduğu parçaları kuruması için masanın üzerine koydu.

“Reşat Ağa ! Keşke her şey, şu ağaç parçaları gibi olsa.Onlara istediğin şekli veriyor,isteğin zaman eline alıyor,istediğin zaman bırakıyorsun.Onlar sana isyan etmiyor,haksızlık yapmıyorlar.” Dedi. Bir iki adım attıktan sonra, sarayın gediklisi olan Çomara doğru eğildi; Eliyle başını okşadı. ”Şu, köpekcaaz bile kendi görevi dışına çıkmıyor.” Dedi. ”Acaba,ben yaptığım işi layıkıyla yapamıyor muyum? Babam, dedelerim bu işleri daha mı iyi yaptılar? Benim neyim eksik ki işler rayında gitmiyor Reşat?”dedi.Belli ki,sıkıntı hat safhadaydı.Şimdiye kadar hiç böyle muammalı konuşmamıştı.

Padişahımızın, bu hâlet-i ruhiyesi bizi de gerdi.Ne yapacağımızı, ellerimizi nereye koyacağımızı şaşırdık. Reşat ağa diğer ustalar,işçiler ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık! Sonrasında, Padişah Efendimiz tam bir tevekkül ile göğsünü şişirerek; “Hasbünallahi ve Niğmel Vekil, Niğmel Mevla Ve Niğmen-nasir.”dedi. “En büyük vekil sensin!...Bugünü bizlere hayırlı kıl Allah'ım!...” diyerek bize doğru

yürüdü.Önce ben eğilerek mübarek ellerinden öptüm. Reşat Ağa ve diğer ustalar da saygıyla duasına “amin” dedik. Sonrasın da yaveri ile birlikte çıkıp gitti.

Reşat Ağa başını bir o yana bir bu yana salladı ve “Allah Allah! Bu işte bir iş var” dedi.”Padişahımızı hiç böyle sıkıntılı görmemiştim.”Bugün önemli olaylar olacak kızanlarım. Dikkatli olmamız lazım!.Bugün Cuma, Padişah Efendimiz Yıldız Camiinde namaz kılacaklar.Hep beraber orada olalım.” Dedi.Hepimizi bir korku ve kuşku kaplamıştı.Vakit öğlene doğru geldi.Abdestlerimizi alıp Yıldız camiine doğru gittik.

Namazı Şeyhülislam Cemalettin Efendi kıldırdı. Devlet-i Âliye'nin içinde bulunduğu durumu anlattı.Sonra, hutbesini Asr'ı saadete vurgu yaparak işledi. Namazlarımızı eda ettik. Padişahımız önde,Yaverler, ve diğer üst görevliler arkada yürünüyordu.Cemaat olarak bizler de en arkalarından gidiyorduk. Cuma selâmlığından belirli ve isabetli adımlarla yürünüyordu. Padişahımız halkı selamlayarak arabasına doğru ilerliyordu. Her zamanki gibi, caminin merdivenlerinden inecek ve dört yüz metre ileride bekleyen arabasına binecekti. Fakat bu sefer ufak bir gecikme oldu. Şeyhülislâm Cemalettin Efendi, Abdülhamit'in yolunu kesti ve bir şeyler konuşmaya başladılar.

Padişahımız ile Şeyhülislâm Cemalettin Efendi arasında ki konuşma bayağı bir uzadı. Tam bu sırada korkunç bir patlama duyuldu. Arkasından araba parçaları, insan kol ve bacakları atların kemikleri dört bir yana savrulmaya başladı. Hepimiz şok içindeydik!... Orada ne kadarinsan varsa bir yerlere kaçışmaya, ağaç diplerine saklanmaya başladı. Ben de Reşat Ağa'nın iri yarı gövdesini kendime siper yapmıştım. Padişahın yanında bulunanlar korkuyla kaçışıyor, canlarını kurtarmak için sığınacak yer arıyorlardı. O kadar kalabalığın arasında kılını kıpırdatmayan, yüzünde en ufak bir heyecan ve korku izi görülmeyen tek bir kişi vardı: O da Padişahımız II. Abdülhamitti...

Ortada heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Yaverlerinden Miralay Sadık Bey korku ve telâştan kılıcını yere düşürmüştü. Miralay Süleyman Şefik Bey de apoletini kaybetmişti. Çevresindekilerin can kaygısına düşüp çil yavrusu gibi dağılmaları, Padişahımızı çok kızdırdı.Sabah ki sıkıntısı demek buydu.Korku ve sersemlik içinde Reşat Ağaya dönüp; “Ağam demek ki,Padişahımızın sıkıntısı bu idi.İçine doğmuş.” Dedim.Reşat Ağa da beni destekler vaziyette;“Çok şükür Allah'ıma Padişahımıza bir şey olmadı.” Dedi.Biz kendi aramızda konuşurken Padişahımıza doğru epey ilerledik.O arada Padişah Efendimiz yaverlerine avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Miralay Sadık Bey ve Süleyman Şefik Bey'e dönerek; "Kılıcını düşüren ve apoletini kaybedan yaverleri maiyetimde görmek istemem, Trablus'a sürgün gidecekler!.." emrini verdi.

Tehlike savuştuktan sonra, sığındıkları yerlerden çıkanlara Padişah şunları söyledi: "Arabamı çekiniz, burayı kordon altına alınız, sorumluları tutuklayınız!..." Bu sırada, muhafız kıtalarının tüfeklerine mermi sürdüklerini gördük. Padişah Efendimiz tören subayına dönerek; "Selâm emrini verdir, ne duruyorsun!."diye bağırırdı. Muhafız kıtası hazır ol durumuna geçince, cami kapısına getirilen arabaya

sakin ve mağrur bir Şekilde binen Padişahımız... Hiç yapmadığı bir Şekilde; Arabada ayakta durdu. Dizginleri kendi kullanarak ,halkın alkıŐları arasında Çit köŐküne doğru yola çıktı.

Devamı Var